

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 2 เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า ปี B

(วันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 2014)

พี่น้องที่รัก ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งได้โทรศัพท์ไปที่บ้านครูสอนภาษาอังกฤษเพื่อถามว่าทำไมเขาจึงไม่มาโรงเรียน เสียงเด็กที่รับสายกระซิบเบาๆ ว่า “**สวัสดีครับ**” ผู้อำนวยการจึงถามทันทีว่า “**พ่อของหนูอยู่บ้านหรือเปล่า?**” “**อยู่ครับ**” เด็กคนนั้นตอบ “**ขอบคุณกับเขาได้ไหม?**” ผู้อำนวยการถามต่อ “**ไม่ได้ครับ**” เสียงเล็กๆ ตอบกลับ “**แล้วแม่ของหนูละ อยู่ที่บ้านไหม?**” ผู้อำนวยการถามต่อไปอีก “**อยู่ครับ**” “**ขอบคุณกับแม่ของหนูหน่อยสิ**” เด็กคนนั้นกระซิบเบาๆ อีกว่า “**ไม่ได้ครับ**” “**ตกลง ไม่ได้ก็ไม่เป็นไร**” ผู้อำนวยการถอนหายใจพร้อมกับถามต่อไปอีกว่า “**นอกจากหนูแล้วมีใครอยู่ที่นั่นอีกไหม?**” “**มีครับ**” เด็กคนนั้นกระซิบเบาๆ “**ตำรวจคนหนึ่งครับ**” “**ตำรวจหรือ? เอละ ฉันทพูดกับตำรวจได้ไหม?**” “**ไม่ได้ครับ เขากำลังยุ่ง**” เด็กคนนั้นกระซิบเบาๆ ผู้อำนวยการจึงถามต่อไปอีกว่า “**เขากำลังทำอะไร จ้างยุ่ง?**” เด็กคนนั้นตอบว่า “**เขากำลังคุยกับพ่อแม่ของผมและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงอยู่ครับ**” “**เจ้าหน้าที่ดับเพลิงหรือ? มีไฟไหม้ที่บ้านของหนูใช่ไหม?**” ผู้อำนวยการถามด้วยความกังวลใจ “**เปล่าครับ**” เด็กคนนั้นกระซิบเบาๆ “**อ้าว แล้วตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงกำลังทำอะไรที่นั่น?**” เด็กคนนั้นยังคงกระซิบเบาๆ อีก เหมือนกลัวคนอื่นจะได้ยินว่า “**พวกเขา กำลังตามหาผมอยู่ครับ**”

แน่นอนไม่ใช่เรื่องง่ายที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงจะพบตัวเด็ก トラบไตที่เขายังซ่อนตัวจากพวกเขา สถานการณ์ของเพื่อนร่วมสมัยพระเยซูเจ้าก็คล้ายๆ กัน ในพระวรสารวันนี้ นักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างกำลังร้องเรียก “**ประชาชนจากทั่วแคว้นยูเดียและชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งหลาย**” (มก 1:5) ให้ออกจากที่พำนักของตนเองและเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้พระเจ้าเห็นพวกเขา พวกเขาไม่ต่างจากเด็กที่กำลังซ่อนตัวจากตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิงเท่าใดนัก ดังนั้น พวกเขาจึงต้องออกจากที่ซ่อนของเขา มาสู่ที่โล่งแจ้ง เพื่อพบพระเจ้าและปล่อยให้พระองค์ช่วยเหลือพวกเขา

ในแง่หนึ่ง “**การเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร**” เป็นสัญลักษณ์ของ “**การปล่อยวางกิจวัตรประจำวัน**” ซึ่งยึดเหนี่ยวเราไว้เบื้องหลัง ไม่ว่าจะ เป็นธุรกิจ การงาน ความสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง หรือแม้แต่การปฏิบัติศาสนาที่เราทำเป็นประจำ เพราะความเคยชิน พระเจ้าไม่สามารถทำอะไรกับเราได้มากนัก トラบไตที่เรายังคงหวังและวางใจในสิ่งเหล่านี้มากเกินไป มากจนกลายเป็นที่หนึ่งและสิ่งที่ให้ความหมายแก่ชีวิตของเรา เมื่อหัวใจของเราเต็ม ไม่มีใครสามารถเข้าไปในนั้นได้ แม้แต่พระเจ้า ด้วยเหตุนี้ เราต้องปล่อยวางสิ่งที่ใจเราผูกพันไว้ก่อน เพื่อจะได้มีพื้นที่ว่างในใจของเรา แล้วเราจะสามารถต้อนรับพระเจ้าเข้ามาประทับในใจของเราได้

ในพระคัมภีร์ของเรา “ถิ่นทุรกันดาร” เป็น “สถานที่พบปะกับพระเจ้า” ชาวอิสราเอลได้พบพระเจ้าและเรียนรู้จักวิถีทางของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร ที่นั่นเองพวกเขาได้กลายเป็นประชากรของพระองค์ และพระองค์กลายเป็นพระเจ้าของพวกเขา แต่ก่อนอื่นหมดพวกเขาต้องปล่อยวางสิ่งอำนวยความสะดวกทุกอย่างที่ทำให้พวกเขามีความสุขและความยินดีในประเทศอียิปต์ไว้เบื้องหลัง ไม่ว่าจะเป็นบ้านพักที่สวยงาม ทรัพย์สินเงินทอง เรือกสวนไร่นา และอาหารที่อุดมสมบูรณ์ แล้วติดตามโมเสสเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อไปยังแผ่นดินพันธสัญญาต่อไป เช่นเดียวกัน ก่อนที่จะเริ่มพันธกิจแห่งการประกาศข่าวต้อย่างเปิดเผย พระเยซูเจ้าทรงใช้เวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนในถิ่นทุรกันดารเพื่อเตรียมความพร้อมด้วยการพบปะกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว โดยการเรียกประชาชนให้เข้ามาในถิ่นทุรกันดารนักบุญ ยอห์นผู้ทำพิธีล้างกำลังเรียกพวกเขาให้ปล่อยวางความหวังและความปลอดภัยที่จอมปลอมของพวกเขา มามีประสบการณ์ส่วนตัวกับพระเจ้า และเรียนรู้ที่จะหวังและไว้วางใจในพระองค์แต่เพียงผู้เดียว

ดังที่ทราบกันดี นักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างดำเนินชีวิตตามแนวทางที่ท่านได้เทศน์สอน โดยทางชีวิตที่สมณะ “แต่งกายด้วยผ้าขนอฐ ใช้หนังสัตว์คาคสะเอว กิจตั้งแค้นและน้ำผึ้งป่า” (มก 1:6) เป็นอาหาร ท่านแสดงให้เห็นว่าความหมายที่แท้จริงของชีวิตไม่ได้อยู่กับทรัพย์สินเงินทองและอาหารชั้นเลิศ แต่อยู่ในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ชีวิตที่เรียบง่ายและไม่ยึดติดอยู่กับเกียรติยศชื่อเสียงปลดปล่อยจิตใจของท่านให้เป็นอิสระเพื่อเปิดรับพระประสงค์ของพระเจ้าได้อย่างเต็มที่ การเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเป็นก้าวแรกของการกลับใจอย่างแท้จริง มันหมายถึงการละทิ้งสถานที่ซ่อนตัวประจำของเราและก้าวออกมาสู่สถานที่ซึ่งพระเจ้าสามารถเข้าถึงเราได้ง่าย มันเป็นการเตรียมทางสำหรับการเสด็จมาของพระองค์ด้วยการปรับปรุงและ “เปลี่ยนวิถีชีวิต” (2 ปต 3:9) ให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

พี่น้องที่รัก เหมือนที่ประกาศกอิสยาห์และนักบุญยอห์นผู้ทำพิธีล้างได้เรียกร้องชาวอิสราเอล ในเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้าพระศาสนจักรเรียกร้องเราแต่ละคนอีกครั้งหนึ่งให้เตรียมทางสำหรับพระผู้ไถ่ที่กำลังเสด็จมา ในช่วงเวลาพิเศษนี้ให้เราพยายามปล่อยวางกิจวัตรประจำวันแบบเดิมๆ ไว้สักระยะหนึ่งเพื่อมาพบพระเจ้า มาเรียนรู้จักตัวตนที่แท้จริงและพระประสงค์ของพระองค์ แล้วเราจะรู้ว่าจริงๆ แล้วไม่มีสิ่งใดมีค่าเท่ากับการได้รู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นทุกสิ่งสำหรับเราทุกคน แน่แน่นอน ไม่มีใครปฏิเสธความจริงที่ว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราต้องตระเตรียมสำหรับการเสด็จมาของพระบุตรของพระเจ้าในวันคริสต์มาส เช่น การประดับสถานที่ การทำถ้าพระกุมาร บัตรอวยพร และอื่นๆ ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่ดี แต่คริสต์มาสจะขาดความหมาย ถ้าพระบุตรซึ่งเป็นพระผู้ไถ่ไม่สามารถเข้ามาบังเกิดในใจเรา ดังนั้น ให้เราพยายามเตรียมทางในใจเราให้ตรงด้วยการเติมหุบเขาแห่งบาปให้เต็มด้วยความรักและพระเมตตาของพระเจ้าและทำให้ภูเขาและเนินเขาแห่งความอิจฉองหองและความเห็นแก่ตัวราบเรียบ เมื่อถึงวันที่พระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงพบเรา “ดำเนินชีวิตอย่างสันติ ปราศจากมลทินและไร้ข้อตำหนิ” (2 ปต 3:14) เหมือนที่นักบุญเปโตรบอกเราในบทอ่านที่สองวันนี้

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน